

Arrest

nr. 268 141 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 maart 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese staatsburger te zijn en een Soennitische moslim van Arabische origine. U werd op 9 oktober 1984 geboren te Bagdad.

In 1991 huwde uw zus M.(...) (M.M.H.(...)); CG X en OV X met S.K.K.(...), die uit een Sjiitische familie afkomstig was.

Op 1 april 2006 werd u n.a.v. het sektarisch geweld gearresteerd in uw ouderlijke woning in wijk Al Shabab door Sjiitische militieën. U werd een week lang opgesloten tot uw schoonbroer S.(...) er in geslaagd was u vrij te krijgen. S.(...) was namelijk de neef van Hadi al-Amiri, de leider van de Sjiitische Badr organisatie.

Een maand na uw vrijlating ontving u thuis een brief waarin men eiste dat uw familie de woning moest verlaten. Uw ouders verhuisden daarop naar uw tante in het dorp Al Abaytchi in het district Tarmiyah en u verbleef bij S.(...) in Bagdad tot u uw examens had afgerond en verhuisde vervolgens in juli 2006 op zijn aanraden naar Syrië.

Op 11 februari 2007 kwam uw schoonbroer S.(...) om het leven bij een aanslag. In juni 2007 keerde u terug naar Irak om uw zus M.(...) bij te staan. U verbleef toe bij uw broer Ma.(...) in de Adil wijk. De broer van S.(...), K.(...), die lid was van de Badr organisatie, had namelijk van M.(...) geëist dat ze met hem zou hertrouwen en eiste dat zij hem een volmacht zou geven om zo de erfenis van zijn overleden broer te kunnen opstrijken. M.(...) had dit echter geweigerd. In augustus ging u samen met M.(...), S.(...) en nog twee van zijn broers rond de tafel zitten om een oplossing te vinden voor deze kwestie. Het gesprek ontaarde in een hevige discussie, waarop u K.(...) confronteerde met de fraude die hij pleegde. Uw zus had namelijk ontdekt dat K.(...) de identiteitskaart van zijn overleden broer had vervalst, ten einde nog altijd zijn geld te kunnen innen. Daarop bedreigde K.(...) u met een geweer en verlieten M.(...) en u zijn woning. De vier kinderen van uw zus bleven bij haar schoonfamilie achter.

Een aantal dagen later, op 8 augustus 2007, werd u op straat tegen gehouden door militairen. Na een controle van uw identiteitskaart, wilden deze personen u arresteren. U bood weerstand en kon wegllopen, waarop men begon te schieten en u geraakt werd. Vervolgens werd u door Amerikaanse troepen naar het ziekenhuis van Yarmouk gebracht. Een week later kwamen dezelfde personen die u initieel wilden arresteren terug naar het ziekenhuis en namen u mee naar een gevangenis waar u 10 dagen werd opgesloten. Vervolgens werd u naar een tweede gevangenis overgebracht en zeven dagen later nam men u opnieuw mee naar een derde gevangenis.

In oktober 2007 werd u meegenomen naar een gehoorlokaal en hebt u er K.(...) gezien, die een foto van u nam. Op 13 oktober 2007 werd u vrijgelaten, waarna u onmiddellijk naar de woning van uw tante ging. U kwam van M.(...) te weten dat K.(...) verantwoordelijk was voor uw arrestatie. Hij had haar gezegd dat u terug vrij gelaten zou worden indien M.(...) terug naar hun huis zou komen, wat ze ook deed. Nadat u hersteld was van de verwondingen die u tijdens uw arrestatie en gevangenschap had opgelopen, vertrok u in februari 2008 terug naar Syrië.

In juni 2008 keerde u terug naar Irak omdat uw vader ziek was en u uw ouderlijke woning in de Shabab wijk wou verkopen. Dit was u echter niet gelukt omdat het huis bezet werd door leden van het Mehdi leger. In deze periode verbleef u opnieuw bij uw tante. Na het overlijden van uw vader, keerde u op 1 september 2008 terug naar Syrië.

In mei 2009 ging u opnieuw terug naar Irak en verbleef weer bij uw tante. U had gehoord van M.(...) dat K.(...) haar slecht behandelde en u wilde uw zus en moeder meenemen naar Syrië. M.(...) liet u echter weten dat ze niet mee kon omdat er nog een aantal zaken lopende waren met haar advocaat m.b.t. de erfeniskwestie van haar overleden echtgenoot.

In juni 2009 vluchtte M.(...) weg uit het huis van K.(...) en ging afwisselend wonen bij uw zus A.(...) in de Alalaam wijk en uw broer Ali in de Rahmania wijk. Ook deed u een nieuwe poging om uw ouderlijke woning te verkopen, maar tevergeefs want deze werd nog steeds bezet door Sjiitische militieën.

M.(...) verwittigde u dat K.(...) te weten was gekomen dat u in die periode bij uw tante verbleef. Eind 2009 vertrok u daarom richting de grens met Syrië, waar u te weten kwam dat er een reisverbod tegen u was uitgevaardigd.

Daarna bent u er alsnog in geslaagd om illegaal de grens met Syrië over te steken.

In 2015 verliet u Syrië en reisde richting Europa.

U kwam aan in België op 3 maart 2020 en u diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 maart 2020.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: twee attesten van het Irakese consulaat in Frankfurt, een littekenattest, uw nationaliteitsbewijs, negen foto's, uw paspoort, uw militair boekje, twee identiteitskaarten van uw schoonbroer, twee documenten uit Syrië, een Facebook-screenshot, een vluchtschema, een vals paspoort.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koestert dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om vervolgd te worden door K.(...), de voormalige schoonbroer van uw zus M.(...), die lid is van de Sjiiitische Badr organisatie (CGVS, p. 10). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Eerst en vooral merkt het CGVS op dat het loutere feit dat uw zus M.(...) (M.M.H.(...); CG 1516444 en OV 8087626) erkend werd als vluchteling, niet per definitie tot gevolg heeft dat u in uw land van herkomst evenzeer een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. In hoofde van uw zus werd een gegronde vrees voor vervolging – meer bepaald van gender gerelateerde aard – vastgesteld en dient hierbij te worden benadrukt dat elk verzoek tot internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Hoewel het CGVS dus weldegelijk geloof hecht aan de vrees voor vervolging in hoofde van uw zus M.(...) t.a.v. haar voormalige schoonfamilie, acht het CGVS uw vermeende betrokkenheid in deze hele familiekwestie en uw vrees voor vervolging die hieruit voortvloeit, niet aannemelijk.

Zo stemt het tijds kader waarop de vermeende problemen met de schoonfamilie van M.(...) zich voordeden, niet overeen met de verklaringen die uw zus destijds heeft afgelegd. Zo verklaarde M.(...) dat de problemen met haar schoonfamilie in de nasleep van de dood van haar echtgenoot S.(...) in 2007, pas echt begonnen vanaf 2009. Uw zus stelde meer bepaald dat zij in 2009, nadat ze slachtoffer werd van huiselijk geweld door haar schoonfamilie, terug bij haar eigen familie ging wonen en later een advocaat contacteerde en juridische stappen begon te ondernemen m.b.t. de erfeniskwestie van haar overleden echtgenoot (CGVS M.M.(...), p. 4, 7-8). Volgens uw verklaringen hadden M.(...) en uzelf haar schoonfamilie, en in het bijzonder K.(...), reeds in 2007 ontmoet en geconfronteerd met de valse identiteitskaart (op naam van de overleden S.(...)) die hij gebruikte, waarop u gearresteerd werd en uw zus het huis van haar schoonfamilie ontvluchtte (CGVS, p. 12-13). Naast het feit dat uw voorgestelde tijdslijn dus niet overeenstemt met het relaas van uw zus, merkt het CGVS op dat uw zus tijdens haar persoonlijk onderhoud niets heeft verteld over deze zogenoemde ontmoeting en confrontatie m.b.t. de valse identiteitspapieren, noch over uw aanwezigheid daarbij. Sterker nog, tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft uw zus nergens uw naam expliciet aangehaald als betrokkene en/of bemiddelaar bij haar problemen (CGVS, M.M.(...), p. 8). Beide vaststellingen – het feit dat u de aanvang van de problemen twee jaar eerder op een tijdslijn plaatst én het feit dat M.(...) uw rol in het verhaal geenszins vermeld heeft – doen het vermoeden rijzen dat deze ontmoeting in 2007 niet plaats vond én u tout court geen betrokken partij was bij de vete tussen uw zus en haar schoonfamilie.

Voorts is ook het feit dat u sinds 2006 voornamelijk in Syrië hebt gewoond, u tussen 2007 en 2009 slechts drie keer tijdelijk terugkeerde naar Irak én u eigenlijk na 2009 helemaal niet meer in Irak bent teruggekeerd (CGVS, p. 3-4), indicatief voor het ongeloofwaardige karakter van uw betrokkenheid bij de kwestie van uw zus M.(...), die (zoals reeds in voorgaande werd beschreven) verklaarde dat de problemen met haar schoonfamilie pas vanaf 2009 van start gingen.

Daarenboven is het feit dat uw andere broers en zus, die M.(...) – in tegenstelling tot uw vermeende eenmalige ontmoeting met K.(...) in 2007 waar het CGVS an sich geen geloof aan hecht – jaren lang onderdak hebben gegeven toen ze haar schoonfamilie ontvluchtte, tot op vandaag nog steeds in Bagdad kunnen wonen (CGVS, p. 5, 13, 17-18), indicatief voor het feit dat zij geen vrees koesteren t.a.v. K.(...) en zijn familie en er logischerwijs in uw hoofde evenmin sprake kan zijn van dergelijke vrees.

Verder merkt het CGVS op dat u bij uw asielaanvraag in Duitsland (2015) de familiekwestie van M.(...) slechts terloops hebt aangehaald op het einde van uw persoonlijk onderhoud en deze verhaallijn dus absoluut niet behoorde tot de kern van uw persoonlijke vrees. Wanneer u geconfronteerd werd met deze vaststelling, schuift u dit eenvoudig van zich af door te stellen dat u in Duitsland niet goed geïnterviewd werd en er niet de tijd en ruimte kreeg om dit aspect van uw verhaal toe te lichten (CGVS, p. 24-26). Dergelijke verklaring is echter weinig overtuigend, aangezien uit de notities van uw persoonlijk onderhoud in Duitsland blijkt dat u ruimschoots de kans kreeg om uw vermeende vrees toe te lichten én benadrukt deze vaststelling te meer het frauduleuze karakter van uw asielrelaas.

Daarnaast is het loutere feit dat u een Soenniet uit Bagdad bent, niet voldoende om alsnog een vrees in uw hoofde aan te tonen. Hoewel het op zich mogelijk is dat u in de periode 2006-2007 als soenniet slachtoffer werd van het wijdverspreide sektarisch geweld in de regio van Bagdad (CGVS, p. 8-11), zijn er geen geloofwaardige indicaties dat u omwille van deze incidenten actueel nog zou worden gevolgd.

Ook de documenten die u neerlegt (CGVS, p. 7-8), kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen:

Uw nationaliteitsbewijs, uw paspoort en uw militair boekje zijn indicatief voor uw identiteit en herkomst, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

De twee attesten van het Iraaks consulaat in Frankfurt, geven louter aan dat uw aanvraag voor het verkrijgen van een paspoort in 2019 geweigerd werd omdat u niet over de nodige originele identiteitsdocumenten beschikt en u deze zelf bij de Irakese autoriteiten moet aanvragen. Deze attesten dragen echter niet bij tot het herstellen van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De twee identiteitskaarten van uw overleden schoonbroer S.(...), waaronder de echte versie én de vervalste versie die uw schoonbroer K.(...) gebruikte, zijn indicatief voor het feit dat K.(...) weldegelijk misbruik heeft gemaakt van de erfenis van zijn overleden broer, wat in deze beslissing niet betwist wordt.

De foto's van waarop K.(...) te zien is samen met zijn verwanten, alsook de leiders van de Badr militie alsook van de militie Hashd al shaabi, zijn indicatief voor de band van K.(...) met deze machtige groeperingen, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Het screenshot van de facebook-pagina van de zoon van uw zus, toont aan waar u deze foto's van K.(...) en zijn achterban hebt gehaald, maar niet meer dan dat.

De documenten die gelinkt zijn aan uw verblijf in Syrië, zijn evenzeer niet afdoende om uw ongeloofwaardigheid alsnog te herstellen. De foto van u en uw verloofde in Syrië, zijn indicatief voor het feit dat u een relatie heeft met een Syrische vrouw, maar niet meer dan dat. De twee documenten uit Syrië, zijn verblijfsvergunningen die indicatief zijn voor het feit dat u weldegelijk een lang verblijf in Syrië gehad hebt, maar niet meer dan dat. De foto van uw vals paspoort dat u in aankocht ten einde Syrië te verlaten, zijn indicatief voor het feit dat u Syrië op basis van valse documenten hebt verlaten, maar niet meer dan dat.

Het vluchtschema is indicatief voor het feit dat u in 2014 een vlucht van Beiroet, Libanon naar Erbil, Irak en vervolgens naar Istanbul, Turkije nam en een maand later van Istanbul terugvloog naar Beirut, maar niet meer dan dat.

Uw littekenattest stelt dat u aan uw ribben een litteken heeft dat compatibel is met een schotwonde, maar niet meer dan dat. Dit attest toont geenszins aan in welke omstandigheden, noch op welk tijdstip, u deze schotwonden zou opgelopen hebben en is niet afdoende om uw vermeende vervolgingsproblemen alsnog te staven. Bovendien acht het CGVS het gegeven dat u als Soenniet in Bagdad mogelijks slachtoffer werd van sektarisch geweld in de periode van 2006-2007 plausibel, maar is dit echter niet afdoende om alsnog een vrees in uw hoofde vast te stellen, zoals in onderstaande uitgebreid wordt gemotiveerd.

Voorts kunnen de opmerkingen die u op de notities van het persoonlijk onderhoud maakt, deze bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Vooreerst wijzigt u de data waarop u al dan niet legaal in Syrië het verbleven tussen 2006 en 2010 (Opmerkingen, p. 2). Voorts wijzigt u de naam van de woonplaats van uw broer Kh.(...) en zus A.(...) in Bagdad van wijk Ahla en wijk Aylaa naar wijk Alaalam én van uw broer Ali van wijk Raymania naar wijk Rahmania (Opmerkingen, p. 3, 6). Ook wijzigt u de naam van de woonplaats van uw overleden schoonbroer waar u een tijd woonde voor uw eerste vertrek naar Syrië, van wijk Sueg naar wijk Swib (Opmerkingen, p. 11). Vervolgens merkt u op dat één van de broers van K.(...), die ook aanwezig was bij de confrontatie met de valse identiteitskaart niet K.(...)s.(...) maar K.(...)d.(...) heet én dat deze ontmoeting niet negen maar zes maanden na de dood van S.(...) plaats vond (Opmerkingen, p. 4, 6). Deze opmerkingen zijn echter geenszins afdoende om alsnog de ongeloofwaardigheid van de kern uw relaas te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS

bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

“4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat het loutere feit dat de zus van verzoeker werd erkend als vluchteling, niet per definitie tot gevolg heeft dat ook verzoeker in zijn land van herkomst eveneens een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico zou lijden op ernstige schade.

Elk verzoek tot internationale bescherming dient "op zijn eigen merites" te worden beoordeeld volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hetgeen verzoeker ook onderschrijft.

Niettemin mag niet uit het oog worden verloren dat de ingeroepen motieven door de verzoekende partij in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming gelieerd zijn aan de motieven van zijn zus, mevrouw M.M.(...).

Deze motieven werden geloofwaardig geacht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Ze worden dus op zichzelf niet betwijfeld, aangezien aan de zus van verzoeker de vluchtelingenstatus werd toebedeeld. Dit vormt een vaststaand gegeven, waarmee ook in het kader van verzoek tot internationale bescherming van verzoeker rekening moet worden gehouden.

Verzoeker gaf aan dat hij voor zijn leven vreest in Irak omwille van de familiekwesitie waarbij ook zijn zus (mevr. M.M.(...), gekend onder ...) betrokken is geraakt. De vrees gaat uit van K.(...), de voormalige schoonbroer van de zus van verzoeker.

Hij is lid van de Sjiitische Badr organisatie (dat K.(...) een band zou hebben met "machtige groeperingen", staat buiten discussie in de bestreden beslissing). De zus van verzoeker werd dan ook eerder, op basis van deze vrees, erkend als vluchteling.

In de bestreden beslissing blijkt echter dat gesteld dat er een "vermoeden" is (hetgeen later door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt omschreven als een feit), dat verzoeker geen betrokken partij zou zijn geweest bij de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie.

Verzoeker betwist deze beoordeling ten stelligste.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is gebaseerd op de verklaringen die werden afgelegd door de zus van verzoeker. Deze elementen worden als vaststaand beschouwd, waarna de verklaringen van verzoeker hieraan worden afgetoetst.

Hieruit zou, volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, blijken dat "het tijds kader" niet zou overeenstemmen.

Meer bepaald werd gesteld dat door de zus van verzoeker haar problemen "pas echt begonnen" vanaf 2009, nadat zij het slachtoffer werd van huiselijk geweld door haar schoonfamilie en zij terug bij haar eigen familie ging wonen en later een advocaat contacteerde en juridische stappen begon te ondernemen met betrekking tot de erfeniskwestie van haar overleden echtgenoot. Door verzoeker zou daarentegen zijn verklaard dat de problemen reeds begonnen in 2007.

Dit element dient nochtans geen tegenstrijdigheid te bevatten.

Door verzoeker werd immers aangehaald dat hij en zijn zus haar schoonfamilie, en in het bijzonder K.(...), reeds in 2007 hebben ontmoet en geconfronteerd met de valse identiteitskaart.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt vervolgens dat hijzelf het slachtoffer werd van geweld (en niet zijn zus). Hij gaf aan dat hij op 8 augustus 2007 op straat werd tegengehouden door militairen. Na een controle van zijn identiteit, wilden deze personen hem arresteren. Hij bood weerstand en kon ontkomen. De militairen begonnen op hem te schieten, waarna verzoeker werd geraakt (verzoeker overhandigde ook een littekenattest). Hij was gewond en werd door Amerikaanse militairen naar het ziekenhuis van Yarmouk gebracht. In dit ziekenhuis werd verzoeker gearresteerd door dezelfde personen en opgesloten voor een periode van tien dagen. Hij werd daarna overgebracht naar twee andere gevangenschappen. In oktober 2007 werd hij meegenomen naar een gehoorlokaal, waar hij K.(...) heeft gezien. Op 13 oktober 2007 werd verzoeker vrijgelaten.

Deze geweldplegingen richtten zich dus tegen verzoeker en niet tegen zijn zus.

Verzoeker verklaarde vervolgens de gebeurtenissen in Irak sindsdien. Hij verbleef immers grotendeels buiten Irak, in Syrië. Hij gaf daarbij aan dat in juni 2009 zijn zus was weggevlucht uit het huis van K.(...) en zij afwisselend ging worden bij haar zus A.(...) in de Alalaam wijk en bij zijn broer Al.(...) in de Rahmania wijk.

De verklaringen van beide, van zijn zus en van verzoeker zelf, zijn daarom verzoenbaar met elkaar omdat enkel verzoeker sinds 2007 het slachtoffer werd van geweld.

Voor de zus van verzoeker begonnen haar (persoonlijke) problemen pas werkelijk in 2009.

Ook over deze gebeurtenissen van 2009 heeft verzoeker verklaringen afgelegd, aangezien hij heeft aangehaald dat zij in 2009 was weggevlucht naar haar eigen familie.

De oorsprong van de problemen van verzoeker en zijn zus zijn dus identiek, maar het tijds kader waarbinnen zij met deze problemen werden geconfronteerd is fundamenteel verschillend. De situatie voor zijn zus was daarom verschillend in 2007 ten opzichte van 2009, wat net andersom is voor verzoeker.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan dit element daarom niet aanhalen om het vermoeden naar voren te brengen dat de ontmoeting in 2007 niet heeft plaatsgevonden en dat verzoeker zelfs tout court geen betrokken partij was bij de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie.

6. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangehaald dat de zus van verzoeker tijdens haar persoonlijk onderhoud nergens de naam van verzoeker zou hebben aangehaald als betrokkene en/of bemiddelaar bij haar problemen. Hieruit zou, als tweede element, het vermoeden voortvloeien dat de ontmoeting in 2007 niet heeft plaatsgevonden en dat verzoeker zelfs tout court geen betrokken partij was bij de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie.

Verzoeker benadrukt dat deze conclusie niet correct is.

Zoals hij heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud, vond in 2007 een ontmoeting en confrontatie plaats tussen verzoeker en de schoonfamilie van zijn zus. Hierna kreeg verzoeker zelf onmiddellijk problemen (zie hierboven). M.(...) zelf had op dit moment nog geen problemen, tot dit escaleerde in 2009 (door haar "vlucht" naar haar eigen familie). Het persoonlijk onderhoud van de zus van verzoeker focuste op deze periode, niet op hetgeen zich voordien had afgespeeld. Voor verzoeker lag dit net anders. Hij was direct betrokken partij in 2007, maar niet meer in 2009. Hij had Irak namelijk reeds verlaten en woonde voornamelijk in Syrië. Hierdoor speelde hij in 2009 geen werkelijke rol van betekenis meer in de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie.

De persoonlijke betrokkenheid van verzoeker en zijn zus, is dus fundamenteel verschillend in 2007 ten opzichte van 2009.

Dit betekent geenszins dat de problemen die aan de oorsprong liggen van de aangehaalde gebeurtenissen in 2007 en 2009 ongeloofwaardig zouden zijn. Integendeel, de zus van verzoeker werd erkend als vluchtlinge. In de bestreden beslissing blijkt bovendien ook niet dat de gebeurtenissen die door verzoeker worden aangehaald an sich als ongeloofwaardig worden beschouwd. Men trekt deze conclusie enkel op basis van een (selectieve) lezing van het dossier van M.M.(...), waarbij men focust op het vermelde tijds kader en hieruit een tegenstrijdigheid meent af te leiden.

Andermaal mag blijken dat de verklaringen van beide personen verzoenbaar zijn.

Het dient dus evenmin "indicatief" te zijn "voor het ongeloofwaardige karakter" van de betrokkenheid van verzoeker bij de kwestie van zijn zus M.(...), indien zijn zus tijdens haar verzoek tot internationale bescherming aangaf dat de problemen met haar schoonfamilie voor haar pas een aanvang kenden sinds 2009 (het moment waarop zij verhuisde naar haar eigen familie).

7. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vervolgens opgemerkt dat de familie van M.(...) nog steeds woonachtig is in Bagdad, terwijl zij haar onderdak hebben geboden toen zij haar schoonfamilie ontvluchtte.

Hieruit volgt echter niet de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, aangezien de situatie van de familie van verzoeker en M.(...) in Bagdad fundamenteel verschillend is van de situatie van verzoeker. Hiervoor kan worden verwezen naar de verklaringen die hij heeft afgelegd over de gebeurtenissen sinds 2007 en zijn vertrek naar Syrië.

De betrokkenheid van de andere familieleden is dan ook fundamenteel anders. Verzoeker kan met hen niet op één lijn worden geplaatst. Dit gebeurt ten onrechte in de bestreden beslissing, waardoor de specifieke rol van verzoeker (in 2007 en hierna) ten onrechte wordt miskend.

8. Verzoeker diende eerder, in 2015, een verzoek tot internationale bescherming in bij de Duitse asielinstanties. Tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming in Duitsland focuste verzoeker op zijn persoonlijk vrees, onder meer gelet op zijn situatie in Syrië.

Niettemin verklaarde hij ook hier welke impact de "familiekwestie" van zijn zus om hem persoonlijk had. Dat verzoeker hierop niet voldoende de nadruk zou hebben gelegd, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

De situatie was verschillend. In België heeft verzoeker de focus gelegd op de gebeurtenissen sinds 2007, hetgeen hij minder deed tijdens zijn verblijf in Duitsland (net omdat zijn zus werd erkend als vluchtlinge in België).

Er kan dus geenszins worden vastgesteld dat de familievete geen invloed zou hebben gehad op de vrees die verzoeker koestert, aangezien net blijkt dat verzoeker deze vrees heeft aangehaald in Duitsland en de familiekwestie ter sprake heeft gebracht.

Indien zou blijken dat de ontmoeting in 2007 niet heeft plaatsgevonden en dat verzoeker zelfs tout court geen betrokken partij was bij de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie, dan blijkt niet waarom verzoeker dit alsnog ter sprake zou hebben gebracht in Duitsland. Het tegendeel zou dan net blijken, indien verzoeker omwille van opportunistische motieven zich wil baseren op het asielrelaas van zijn zus."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de actuele gekende veiligheids-situatie in Irak in combinatie met zijn eigen bovenvermelde situatie.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart een Iraaks staatsburger en soennitisch moslim van Arabische origine te zijn. Hij zou Irak hebben verlaten omwille van zijn betrokkenheid bij de problemen die zijn zus M. kende met haar voormalige schoonfamilie en schoonbroer, K., die lid is van de sjjiitische Badr-organisatie.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 6, map met documenten) die zijn identiteit en herkomst bevestigen, met name zijn nationaliteitsbewijs, zijn paspoort en zijn militair boekje. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met het vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken. Hetzelfde geldt voor de twee attesten van het Iraaks consulaat in Frankfurt, die louter aangeven dat zijn aanvraag voor het verkrijgen van een paspoort in 2019 werd geweigerd omdat hij niet beschikt over de nodige originele identiteitsdocumenten en hij deze zelf bij de Iraakse autoriteiten moet aanvragen.

De twee identiteitskaarten van zijn overleden schoonbroer S., de echtgenoot van zijn zus, waaronder de echte versie én de vervalste versie die K. gebruikte, bevestigen dat K. weldegelijk misbruik heeft gemaakt van de erfenis van zijn overleden broer S. Dit wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

De foto's van waarop K. te zien is samen met zijn verwanten, alsook de leiders van de Badr-militie en van de militia Hashd al Shaabi, geven de band aan van K. met deze machtige groeperingen. Ook dit element staat hier niet ter discussie. De screenshot van de facebook-pagina van de zoon van verzoekers zus, toont aan waar hij deze foto's van K. en zijn achterban heeft gehaald, maar niet meer dan dat.

De documenten die zijn gelinkt aan zijn verblijf in Syrië, met name zijn verblijfsvergunningen (AD CGVS, map met documenten, stuk 9; NPO, p. 8), bevestigen dat verzoeker er een lange tijd heeft verbleven. De foto van verzoeker en zijn verloofde in Syrië bevestigt dat hij een relatie heeft met een Syrische vrouw. Deze elementen worden niet betwist, maar houden verder geen verband met zijn vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de foto van zijn vals paspoort dat hij aankocht om Syrië te verlaten. Dit toont enkel aan dat verzoeker Syrië met gebruik van valse documenten heeft verlaten, maar niet meer dan dat.

Het vluchtschema geeft aan dat verzoeker in 2014 een vlucht van Beiroet (Libanon) naar Erbil (Irak) en vervolgens naar Istanbul (Turkije) nam en een maand later van Istanbul terugvloog naar Beirut, maar niet meer dan dat.

Het littekenattest van 30 oktober 2020 stelt dat verzoeker een litteken vertoont aan de onderzijde van het linker ribrooster dat compatibel is met een schotwonde. Het zeer summiere attest doet geen verdere uitspraak over de graad van overeenstemming tussen verzoekers verwondingen en de door hem verklaarde oorzaak ervan, met name een schotwonde, zodat niet kan blijken of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten.

Verzoeker verklaart verder dat hij dit litteken van een kogel heeft opgelopen tijdens een eerste poging tot arrestatie in 2007 (NPO, p. 7), waarvoor zijn schoonbroer K. verantwoordelijk zou zijn geweest en die verband zou houden met de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie (NPO, p. 13: "*khaleb staat achter je arrestatie, en wil dat gewoon tegen mij gebruiken*").

De Raad herinnert eraan dat een arts vaststelling doet over de gezondheidssituatie van een patiënt en dat hij, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen maar dat hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden en context kan schetsen waarin de letsels werd opgelopen.

In het attest wordt geen uitspraak gedaan over de omstandigheden waarin, dan wel het tijdstip waarop verzoeker deze schotwonde zou hebben opgelopen. Er kan uit het littekenattest an sich geen objectief en causaal verband tussen verzoekers letsel en de door hem aangehaalde omstandigheden worden afgeleid, hoogstens blijkt dat verzoeker een schotwonde opliep in onbekende omstandigheden. Gelet op de situatie in Irak in 2007 kan niet worden uitgesloten dat verzoeker in andere omstandigheden of omwille van andere redenen een schotwonde opliep. Dat het letsel en het litteken het gevolg zouden zijn van een schotwonde tijdens een poging tot arrestatie van verzoeker in 2007 waarvoor K. verantwoordelijk zou zijn en die verband houdt met verzoekers betrokkenheid in de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie wordt dan ook geenszins aangetoond met dit medisch attest, noch vormt het daartoe een sterke aanwijzing.

Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van het attest, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Bijgevolg moet dit attest worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of het aangehaalde vervolgingsrelaas door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde littekenattest voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Er moet dan vervolgens worden nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.3. In casu oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vermeende betrokkenheid in de problematiek die zijn zus M. heeft gekend met haar schoonfamilie en zijn vrees voor vervolging die hieruit voortvloeit, niet aannemelijk maakt. Hij stelt vast dat (i) het tijds kader waarop de vermeende problemen met de schoonfamilie van M. zich voordeden, niet overeenkomt met de verklaringen die zijn zus destijds bij het CGVS heeft afgelegd, (ii) verzoeker tussen 2007 en 2009 slechts drie keer tijdelijk terugkeerde naar Irak en hij na 2009 helemaal niet meer naar dat land is teruggekeerd, terwijl M. verklaarde dat de problemen met haar schoonfamilie pas vanaf 2009 van start gingen, (iii) zijn andere broers en zus, die M. jarenlang onderdak hebben gegeven toen zij haar schoonfamilie ontvluchtte, nog steeds in Bagdad wonen, en (iv) verzoeker de familiekwestie van M. slechts terloops heeft aangehaald bij zijn asielaanvraag in Duitsland.

Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal dat het loutere feit dat verzoeker een soenniet uit Bagdad is, niet voldoende is om een vrees voor vervolging in zijn hoofd aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt om het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan gehecht worden aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

4.4. Waar de commissaris-generaal vaststelt dat het tijds kader waarin de vermeende problemen met de schoonfamilie van M. zich voordeden niet overeenkomt met de verklaringen die verzoekers zus destijds heeft afgelegd, repliceert verzoeker dat het tijds kader waarbinnen zij met deze familie problemen kenden ook fundamenteel verschillend is. Hij licht toe dat hij, en enkel hij, reeds sinds 2007 het slachtoffer werd van geweld door de schoonfamilie van zijn zus, terwijl de problemen van zijn zus met deze familie pas begonnen in 2009. De oorsprong van zijn problemen en die van zijn zus is echter wel identiek.

Deze gekunstelde uitleg valt echter niet te rijmen met zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS en overtuigt dan ook allerminst.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker duidelijk dat niet alleen hij, maar ook zijn zus sinds 2007 problemen kende met haar schoonfamilie: *“Op 11 februari 2007 is mijn schoonbroer om het leven gekomen en vanaf dan zijn de problemen met mijn zus begonnen.”* (NPO, p. 8); *“Wat was het moment waarop de problemen echt begonnen voor uw zus? Na mijn vrijlating van de gevangenis in 2007”* (NPO, p. 20).

Verder verklaarde verzoeker dat hij in augustus 2007 samen met zijn zus, K. en nog twee van zijn broers rond de tafel zat om een oplossing te vinden voor deze kwestie, maar dat dit gesprek onttaarde in een hevige discussie waarbij hij K. confronteerde met de fraude die hij pleegde en zij daarop beiden door K. met een geweer werden bedreigd. Hij stelt verder dat zijn zus daarna het huis van haar schoonfamilie ontvluchtte en hij een aantal dagen later, op 8 augustus 2007, werd neergeschoten in een poging hem te arresteren waarna hij een week later daadwerkelijk werd gearresteerd (NPO, p. 12, 13). Hij stelt tevens dat hij via zijn zus te weten kwam dat K. verantwoordelijk was voor zijn arrestatie en dat zij toen is teruggekeerd naar haar schoonfamilie in ruil voor zijn vrijlating (NPO, p. 13, 15)

Deze verklaringen zijn in geen geval in overeenstemming te brengen waar verzoekers zus destijds verklaarde dat pas in 2009 haar problemen begonnen, *“Les problèmes ont commencé en 2009”*, nadat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld door haar schoonfamilie, waarop zij terug bij haar eigen familie ging wonen en later in 2010 een advocaat contacteerde en juridische stappen begon te ondernemen m.b.t. de erfeniskwestie van haar overleden echtgenoot en de fraude die werd gepleegd door K. (NPO

zus, p. 4, 7-8). Nergens maakte zij melding van de door verzoeker voorgehouden ontmoeting en discussie met K. in 2007 over deze fraude, laat staan zijn aanwezigheid hierbij, terwijl ook zij, volgens verzoekers verklaringen, hierbij aanwezig zou zijn geweest en zou zijn bedreigd door K. Ook haar voorgehouden vlucht uit de woning van haar schoonfamilie in 2007, de arrestatie van verzoeker en haar noodgedwongen terugkeer naar de schoonfamilie in ruil voor de vrijlating van verzoeker, bracht zij nergens ter sprake. Zij gaf integendeel aan dat zij voor 2009 nooit eerder de woning kon verlaten (NPO zus, p. 8). Zijn zus heeft bovendien nergens tijdens haar persoonlijk onderhoud verzoekers naam expliciet aangehaald als betrokkene en/of bemiddelaar bij haar problemen. Dat dit volgens verzoeker kan worden uitgelegd door het feit dat hij betrokken partij was in 2007, maar niet meer in 2009, kan niet worden aangenomen. Indien verzoeker daadwerkelijk een dergelijke rol speelde in deze familiekwestie, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zijn zus deze elementen zelf zou hebben aangebracht bij het uiteenzetten van haar vluchtrelaas. Het feit dat zij dit niet heeft gedaan én het feit dat verzoeker de aanvang van deze problemen twee jaar eerder op een tijdslijn plaatst, maken dat er niet het minste geloof kan gehecht worden aan deze ontmoeting met K. in 2007 noch aan de beweerde betrokkenheid van verzoeker bij de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie.

Dat verzoeker in 2007 werd neergeschoten tijdens een poging tot arrestatie, waarvoor K. verantwoordelijk zou zijn en die verband zou houden met deze vete, kan derhalve evenmin worden aangenomen.

Onder punt 4.2. werd het medisch attest reeds besproken. Er werd aangegeven dat dit attest slechts een summier karakter heeft, dat het op zich niet voldoende is om tot de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas te concluderen en dat het samen met de verklaringen van verzoeker moet worden beoordeeld. Wanneer het beperkt gewicht van het littekenattest wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die geenszins blijken geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsel zou zijn opgelopen in de door hem beschreven omstandigheden en context. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. In het licht van het gehele dossier kan dit medisch attest de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwonding. Het voorgaande klemt des te meer nu uit het Duitse asioldossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in 2007 werd gearresteerd door de sjiitische regering omwille van racisme (*"Frage: Warum wurden Sie von der schiitischen Regierung festgenommen? Antwort: Auf grund von Rassismus."*) (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, Niederschrift über die Anhörung, p. 8). Verzoeker heeft bij zijn asielaanvraag in Duitsland op geen enkele wijze vermeld dat K. achter zijn arrestatie zou zitten, noch dat zijn arrestatie verband zou houden met de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie. Deze bevinding doet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder afbrokkelen.

4.5. Het feit dat verzoeker sinds 2006 voornamelijk in Syrië heeft gewoond, hij tussen 2007 en 2009 slechts drie keer tijdelijk terugkeerde naar Irak én hij eigenlijk na 2009 helemaal niet meer naar Irak is teruggekeerd (CGVS, p. 3-4), is een volgende indicatie voor het ongeloofwaardige karakter van zijn betrokkenheid bij de kwestie van zijn zus M. die, zoals hoger vastgesteld, verklaarde dat de problemen met haar schoonfamilie pas vanaf 2009 van start gingen.

4.6. Waar de commissaris-generaal erop wijst dat zijn andere broers en zus die M. hebben geholpen tot op vandaag nog steeds in Bagdad kunnen wonen, werpt verzoeker op dat hun betrokkenheid fundamenteel anders is en hij met hen niet op één lijn kan worden geplaatst. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat aan zijn confrontatie met K. in 2007 geen geloof wordt gehecht. Bovendien zou dit slechts een eenmalig iets zijn geweest, terwijl zijn broers en zus M. jarenlang onderdak hebben gegeven toen zij haar schoonfamilie ontvluchtte (NPO, p. 5, 13, 17-18; NPO zus, p. 10). Het gegeven dat zij nog steeds in Bagdad wonen, toont aan dat zij geen vrees koesteren ten aanzien van K. en zijn familie en is een zoveelste aanwijzing dat er voor verzoeker logischerwijs evenmin sprake kan zijn van dergelijke vrees.

4.7. Wat betreft de bemerking van het CGVS dat verzoeker bij zijn asielaanvraag in Duitsland (2015) de familiekwestie van M. slechts terloops heeft aangehaald op het einde van zijn persoonlijk onderhoud en deze verhaallijn dus absoluut niet behoorde tot de kern van zijn persoonlijke vrees (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, Niederschrift über die Anhörung, p. 7)., slaagt hij er niet in hier ander over te doen denken. Met het betoog dat *"Indien zou blijken dat de ontmoeting in 2007 niet heeft*

plaatsgevonden en dat verzoeker zelfs geen betrokken partij was bij de vete tussen zijn zus en haar schoonfamilie, dan [...] niet [blijkt] waarom verzoeker dit alsnog ter sprake zou hebben gebracht”, komt hij niet verder dan het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder dat hij concrete elementen bijbrengt die de pertinente bevinding van de commissaris-generaal weerleggen.

Zo deze familiekwestie van zijn zus een ingrijpende gebeurtenis zou zijn geweest in zijn leven waar hij een dermate belangrijke rol in zou hebben gespeeld, hij omwille van zijn betrokkenheid zou zijn neergeschoten en gearresteerd en hij hierom daadwerkelijk een vrees voor zijn leven koestert in geval van terugkeer naar Irak, kon van verzoeker dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit vervolgingsfeit eerder vermeldde bij zijn asielaanvraag in Duitsland en niet louter terloops op het einde van zijn interview. Het argument in voorliggend verzoekschrift dat *“In België [...] verzoeker de focus [heeft] gelegd op de gebeurtenissen sinds 2007, hetgeen hij minder deed tijdens zijn verblijf in Duitsland (net omdat zijn zus werd erkend als vluchteling in België)”*, doet integendeel vermoeden dat verzoeker zich de problemen van zijn zus eigen wil maken in de hoop om op diezelfde gronden eveneens een beschermingsstatuut te verkrijgen in België.

4.8. Waar verzoeker benadrukt dat zijn zus werd erkend als vluchteling omwille van deze familiekwestie, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld. De toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat de richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in het verlenen van een vluchtelingenstatus of van een subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van *“vluchteling”* en van *“persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* punt 48) en dat elke beslissing over het verlenen van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van de status. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, *“moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (pt. 49-51).

Het is aan verzoeker om op voldoende concrete wijze aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Zoals hoger is gebleken, blijft verzoeker hiertoe echter in gebreke daar hij zijn betrokkenheid in de familiekwestie die heeft geleid tot de erkenning van zijn zus als vluchteling geenszins aannemelijk maakt.

4.9. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de bovenvermelde divergenties en tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

Verzoeker beperkt zich tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

4.10. Wat betreft het feit dat verzoeker soenniet is en hij in de periode 2006-2007 mogelijk slachtoffer is geweest van wijdverspreid sektarisch geweld in de regio van Bagdad, leest de Raad in de beschikbare landeninformatie dat soennieten heden in Bagdad weliswaar grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiitische milities, doch niet dat

soennieten in deze stad nog actueel het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, volstaat actueel aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er zijn dan ook goede redenen voorhanden om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade waarvan verzoeker in het verleden mogelijk slachtoffer is geworden, zich niet opnieuw zal voordoen. Er kan uit de voorgelegde recente landeninformatie niet worden afgeleid dat de actuele situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden (EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van januari 2021, p. 68-69).

Verzoeker moet aldus geloofwaardige concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er in zinnen hoofde, omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, een gegronde vrees bestaat voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke, te meer nu zijn vluchtrelaas niet enkel in België niet geloofwaardig werd geacht. Bovendien hebben ook de Duitse overheden geoordeeld dat hij geen gegronde vrees voor vervolging op religieuze gronden aannemelijk maakte (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, Duitse asielbeslissing – Bescheid van 20 maart 2018, p. 4-5). Er zijn verder geen geloofwaardige indicaties dat verzoeker omwille van de incidenten in 2006-2007 actueel nog zou worden gevolgd.

4.11. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet waardoor het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

5.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 en EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136). Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn dan wel de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

5.3. Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Wat betreft de artikelen 48 tot en met 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES